

komme ind paa Landstingets finansielle Beregning af Brændevinsskattens Udbytte. Det er gjort meget grundigt og indgaaende af Landstingets Mindretals Ordfører under Forhandlingen deroppe. Han har paavist — meget rigtigt, forekommer det mig — at Landstings-Flertallets finansielle Beregning ikke holder Stik. Men lad os nu sige, at den holder Stik, saa vilde dog selv efter denne Beregning den forøgede Byrde, som den indirekte Beskatning efter Landstingets Forslag vilde lægge paa Befolkningen, blive $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., naar Told- og Brændevinslovsforslagene sammenholdes. Det er ikke paa denne Maade, man kan reformere Beskatningen her i Landet; det maa ogsaa Landstinget kunne se, Folketinget kan selvfølgelig aldrig gaa ind paa noget saadant. Man kan kun reformere den indirekte Beskatning saaledes, at dens Totalbeløb bringes ned. Det har altid været dette Tings store Flertals Mening, at de indirekte Skatter bør nedbringes, fordi de tynde haardest paa den ubemidlede Del af Befolkningen, fordi de frembyde Demoralisation og Ubillighed paa mangfoldige Maader, ikke mindst gennem overdrevne Beskyttelsessatser. Det var ogsaa den tidligere Regering, og jeg haaber ogsaa den nuværende, enig i. Den tidligere Regering tilbød jo at lade $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. være uadækkede, og jeg har forstaaet den nuværende Regering saaledes, at den ikke er uenig heri.

Jeg har altsaa ligesom det ærede Medlem, der talte før mig, den bestemte Mening, at det Forslag, der nu er sendt til os fra Landstinget, egner sig ikke til Vedtagelse her i Tinget og viser ikke den Imødekommenhedens og Forhandlingsvillighedens Aand, som Folketinget efter sin tidligere Holdning, tør jeg sige, havde Grund til at vente. Det ærede Medlem endte sin Tale med nogle mistrøstige Ord, idet han kaldte den en Begravelsestale. Skønt jeg ellers fuldt ud kan dele det ærede Medlems Betragtning, kan jeg ikke følge ham deri, og jeg haaber ogsaa, at denne Betegnelse nærmest var et Udslag af en øjeblikkelig Misstemning, som jeg udmærket godt kan forstaa hos det ærede Medlem, der ikke alene med saa stor Varme og Dygtighed har kæmpet for sin personlige Mening i Toldsagen, men ogsaa, da det kom til Gerning, da der var Spørgsmaal om at gennemføre noget, viste, at han ikke blot holdt paa sin teoretiske Opfattelse, men at han ogsaa var Mand for at forhandle, var i Stand til at gøre Modstanderne fornødne Indrømmelser for at

faa et praktisk Resultat, der i alt Fald nærmede sig til det, som han ansaa for det rette. Jeg kan forstaa, at det ærede Medlem med sin Fortid i Toldsagen kan være mistrøstig over, at hans velmente og gode Bestræbelser ere blevne mødte af Modstanderne med saa liden Forstaaelse, men det ærede Medlem maa dog ikke kaste Jord paa det, som vistnok vil komme til at staa som en væsentlig Del af hans politiske Gerning. Intet Medlem af dette Ting bør kaste Jord paa denne Sag. Det er en Sag, som der af dette Ting er blevet kæmpet for, saa længe jeg husker tilbage, saa længe jeg har fulgt med i det politiske Liv, en Sag, som man vil vedblive at kæmpe for, en Sag, som ligger paa Bunden af saa mangt og meget af vort Samfundsliv, naar alt kommer til alt den vigtigste af alle de Sager, som den danske Lovgivningsmagt har eller, jeg havde nær sagt, kan faa til Behandling, og der er næppe nogen Sag, som i samfundsomfattende Betydning kan maale sig med den. Denne Sag bør og maa vi ikke opgive, og jeg tror heller ikke, at til syvende og sidst nogen vil det. Og ikke blot bør vi ikke opgive den, men vi bør efter min Mening heller ikke forlade den Vej, hvorpaa vi i sin Tid er slaet ind i denne Sag. Vi bør ikke opgive det imødekommande, forsonlige Standpunkt, som vi forlængst have indtaget i denne Sag, som vi indtog i Toldkommissionen og atter indtog her i Salen. Der er undertiden brugt mistrøstige Ord om den Toldlov, som Folketinget vedtog i 1897 og enedes med Regeringen om. Man har sagt, at den bragte os kun et Hanefjed fremad, der var ikke stort tjent ved den for Befolkningen i det hele, om den blev vedtagen eller ikke. Men det er ikke saaledes, og det er ogsaa den ærede Taler, som talte før mig, ifølge mange tidligere Udtalelser, enig med mig i.

Kunde vi gennemføre denne Lov, vilde der være vundet langt fra alt, hvad vi kunde ønske, men der vilde dog være sket et stort og væsentligt Fremskridt paa den indirekte Beskatnings Omraade. Maa jeg nævne nogle Tal efter en løselig Sammentælling for at illustrere, hvad jeg her siger. Paa rent umiddelbare Livsfor nødenheder, Forbrugsgenstande som tørret, saltet Fisk, Kaffe og Kaffesurrogater, Stenolie, Ris, Sago, Salt, bringer denne Toldlovs Nedsættelser paa over $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Paa Genstande, der saavel er umiddelbare Forbrugsgenstande som Produktionsfor nødenheder, som Tjære, Beg, Harpiks, Tran, Syre, Kul og Kokes, uforarbejdet Tømmer